

Margaretha Müller

*Stoekman
trilogie*

Groteletterboek

*Julia's toekomst
De crisis overleefd
Het familiegeheim*

Julia's toekomst - Julia wil verder met vriend Tijmen, maar Tijmen heeft een zuster die niet zo ingenomen is met Tijmens liefde voor Julia.

De crisis overleefd - Alida en haar man Johan komen in de problemen als de crisis toeslaat en Johan zijn baan verliest.

Het familiegeheim - Mathilde's dochtertje Femma is vaak ziek. Mathilde probeert erachter te komen wat Femma heeft en ontdekt een geheim dat zorgvuldig verborgen is gehouden.

Over de auteur

Margaretha Müller heeft voor diverse uitgeverijen korte verhalen en romans geschreven. Voor uitgeverij Marken schreef zij streekromans, liefdesromans en familieromans. Voor de tijdschriften *Anoniem* en *Mijn geheim* schreef zij korte verhalen en waargebeurde verhalen.

ISBN 978-94-6260-256-4

9 789462 602564 >

Margaretha Müller

Stoekman trilogie

Bevat de titels:

Julia's toekomst
De crisis overleefd
Het familiegeheim

Uitgeverij De Rode Tulp

De personages en situaties in deze verhalen zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-256-4

NUR 344

© 2019 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam

Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel

www.uitgeverijderodetulp.nl

mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp

Omslagfoto: © Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel

Auteur: Margaretha Müller

Dit boek is ook te verkrijgen als boek met een reguliere (kleine) letter. Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

<i>Julia's toekomst</i>	6
<i>De crisis overleefd</i>	156
<i>Het familiegeheim</i>	312

Julia's toekomst

Julia werkt samen met Vera, die getrouwd is met Jan. Als Julia op een dag Jan met een vreemde vrouw ziet kussen, vraagt ze zich af wie die vrouw is. Gaat Jan vreemd? Ze besluit erachter te proberen te komen wie de vreemde vrouw is. Ze gaat op onderzoek uit en krijgt daarbij hulp van haar nieuwe vriend Tijmen. Tijmen heeft echter een zuster die niet zo ingenomen is met Tijmens liefde voor Julia. Terwijl Julia daarmee probeert om te gaan, ontdekt ze dat er zich een familiedrama heeft afgespeeld. Hoe moet ze al die problemen oplossen?

1.

Julia Stoekman, de assistente van huisarts Eva Mastenbroek, was aan het joggen. Ze hield eigenlijk niet zo van rennen, maar Roos had haar aangespoord om mee te gaan. Roos Huizing was de zuster van Tijmen Huizing en Tijmen was een heel leuke man met wie Julia de laatste tijd een paar afspraakjes had gehad. Hij was technisch commercieel medewerker bij een of ander groot bedrijf, maar wat veel belangrijker was, was dat Julia vlinders in haar buik kreeg als ze hem zag. Echter, van joggen kreeg ze dat niet. Roos had echter zo aangedrongen dat ze er uiteindelijk niet meer onderuit had gekund.

Tijmen had haar bij het tweede afspraakje al voorgesteld aan Roos. Julia had dat wat raar gevonden, maar natuurlijk hield hij veel van zijn zuster en ze was ook wel een beetje gevlind dat hij haar al zo snel aan zijn familie wilde voorstellen. Dat moest inhouden dat het wel goed zat tussen hen twee en dat hij meer in haar zag dan alleen

een flirt.

Vera, de andere doktersassistente, zag dat heel anders.

“Het is niet normaal dat een man je al zo snel aan zijn zuster voorstelt,” had ze gezegd toen Julia haar over het afspraakje had verteld.

“Maar het was heel gezellig. We hebben met z’n drieën gegeten en Roos had gekookt.”

“Het is niet normaal,” hield Vera vol. “En waarom zou hij je eerst aan zijn zuster voorstellen en dan daarna pas aan zijn ouders? Het lijkt me toch dat als hij echt verder met je wil, dat zijn ouders dan de eersten zijn aan wie hij je voorstelt.”

“Hij heeft geen ouders meer.”

“Dat spijt me te horen, maar het verklaart wel veel.”

“Hoezo dat dan?”

“Dat is toch wel duidelijk? Zij moedert over hem. Hij zal niets doen zonder haar goedkeuring. Daarom heeft hij je meteen voorgesteld. Zij wilde weten wat voor type je was en of je haar goedkeuring kon wegdragen.”

Julia wist niet of dat zo was. Tijmen was toch een volwassen man? Hij kon toch wel voor zichzelf

denken en beslissen of ze in orde was of niet? Het leek haar nogal raar dat Tijmen alleen met een vrouw die zijn zuster had goedgekeurd iets zou beginnen. En Roos had ook niet de indruk gegeven dat ze Julia keurde. Ze was heel aardig geweest en het was erg gezellig geweest. En ze was over sport begonnen. Aan welke sport Julia deed. Julia had echter moeten bekennen dat ze niet sportte. Ze had het al druk genoeg met haar werk als doktersassistente en met haar hobby's. Roos had toen gezegd: "Maar sport is ook een hobby!"

Roos sportte heel veel, dat zag je zo. Ze had een figuur zonder een grammetje vet en ze was heel dun. Julia zou ook wel zo dun willen zijn. Dan zou ze alles aan kunnen trekken wat ze maar zou willen en dan zou ze, net zoals Roos, ook zo'n korte rok kunnen dragen. En durven dragen. Julia vond dat haar bovenbenen dik waren. Natuurlijk waren ze dat niet, het waren heel normale bovenbenen en Julia had een heel normaal figuur, niet te dik en niet te dun, gewoon, precies goed, maar Julia vond dat, in vergelijking met Roos, ze erg dik was. Maar waarschijnlijk zou iedereen in

vergelijking met Roos erg dik zijn.

Dus toen Roos had voorgesteld dat Julia dan mee zou gaan sporten met Roos als die op zondagmiddag zou gaan sporten, had Julia toegestemd zonder te weten wat Roos eigenlijk voor sport deed. Misschien wel badminton, dat leek Julia leuk om te doen. Of misschien wel dansen en tegelijkertijd oefeningen doen, dat leek haar ook wel wat.

Maar het was in plaats daarvan joggen. En niet alleen dat, maar er kwamen ook oefeningen bij kijken. Eerst de opwarmoefeningen, dan een stukje rennen, dan sit-ups, dan weer rennen, dan opdrukoefeningen. Julia vroeg zich af hoe Roos dat volhield, temeer daar ze zei dat ze het iedere dag deed. Iedere dag! Julia werd al moe bij het idee.

Het enige wat er leuk aan was, was dat ze nu buiten het dorp kwam in een wandelgebied waar ze normaal nooit kwam. Om erheen te wandelen had ze altijd te ver gevonden en ze ging niet eerst op de fiets om dan later te wandelen. Het kwam er dus gewoon nooit van. Maar het wandelgebied was erg mooi.

In de verte kon Julia het volgende dorp al zien liggen. Hield dat in dat ze al zo ver waren? Ze stopte. Ze was moe.

Roos kreeg even later door dat Julia er niet meer was en draaide zich om.

“Kom!” riep ze.

Julia schudde haar hoofd. Ze was zelfs te moe om iets te zeggen.

Roos holde terug en bleef voor Julia staan, ondertussen op de plaats rennend. “Zo moe kun je toch niet zijn? En je wilde toch afvallen? Daar moet je iets voor over hebben.”

Julia vond haar opeens irritant. Roos wist dat ze niet zo’n heel goede conditie had. Ze had best wat meer rekening met haar kunnen houden. Tenslotte zei ze: “Daar ligt het volgende dorp al!” “Ja, dat klopt. Ik ren er altijd heen en dan weer terug.” Ze stopte met haar rennen op de plaats en zei: “Maar misschien is het beter dat we teruggaan. Ik zie wel dat je het er moeilijk mee hebt. Maar geloof me, als je eenmaal...”

Julia hoorde haar niet meer. Ze zag in de verte iemand die ze goed kende. Het was Jan, de man van Vera. Dat hij hier liep, was wellicht

niet zo bijzonder. Ze wist niet of hij vaak in het wandelgebied kwam. Het zou goed kunnen dat dat wel zo was, of dat hij hier zo af en toe kwam. Maar wat wel bijzonder was, was dat hij samen met een vrouw was. En die vrouw was niet Vera. Julia kende Vera uit duizenden. Als je zolang met elkaar samenwerkt en je ziet elkaar iedere dag, dan leer je elkaar wel kennen. Ze zou Vera bij wijze van spreken op kilometersafstand herkennen.

De vrouw met wie Jan liep, was niet Vera. Nu kon Jan natuurlijk met netgelijk welke vrouw hij wilde wandelen want dat was zijn goed recht, maar Jan had zijn arm om haar schouders geslagen en zijn hoofd was heel dicht bij het hoofd van de vreemde vrouw. De vrouw droeg een muts zodat Julia niet kon zien wat voor haarkleur ze had. Net op het moment dat Julia hem herkende, boog hij zich nog dichter naar de vrouw toe.

Jan en de vrouw stopten en stonden stil. De vrouw sloeg haar armen om zijn nek en hij nam haar in zijn armen en drukte haar stijf tegen zich aan. Hun hoofden raakten elkaar.

Julia bevroor toen ze dat zag. Ging Jan vreemd?

Liep hij daarom hier, in het wandelgebied, omdat hij dingen deed die hij voor zijn vrouw verborgen wilde houden?

En dan dacht ze aan Vera. Wat zou ze haar moeten zeggen? Zou ze wel iets moeten zeggen?

Maar hoe zou ze niets kunnen zeggen? Maar...

maar... Haar gedachten tolden in haar hoofd.

Roos greep haar arm beet. “Ben je zo duizelig dat je bijna valt? Dat is een teken dat je conditie nog niet goed genoeg is.”

Maar haar conditie kon Julia niets meer schelen. Ze voelde zich opeens misselijk.

“Kom, dan gaan we terug.”

Julia knikte. Ze wilde hier weg. Weg van het aangezicht van Jan en die vreemde vrouw die zo intiem deden.

De hele weg terug zei ze niets en ze reageerde nauwelijks op de opmerkingen van Roos die haar af en toe vragend aankeek.

2.

Toen ze eenmaal bij het dorp waren, zei Roos:
“Rijd je met mij mee?”

Want Roos was met de auto gekomen. Dat vond Julia dan weer raar. Het was natuurlijk wel zo dat Roos acht kilometer buiten het dorp woonde, maar waarom je dan eerst met de auto ergens heen moest voor je kon gaan joggen terwijl er recht voor je deur acht kilometer weg lag, begreep ze niet. En het was echt niet zo dat ze gevaar liep om aangereden te worden, want er liep een fietspad langs de weg die door een berm en een rij bomen afgescheiden was van de weg. En het was een heel rustige weg. Er reden nauwelijks auto's omdat bijna niemand in dat gebied woonde. Je had de dijk, en dan had je de boerderijen en de paar woonhuizen en dat was het. Het enige waar ze soms last van hadden, waren jongens op brommers die in de nacht terugkwamen van de disco, maar dat was dan meer om het geluid omdat dat zo ver droeg. En 's nachts jogde je

natuurlijk niet.

Julia keek van Roos even naar de auto en zei dan:

“Nee, ik loop wel.”

“Maar het maakt mij niets uit, hoor. Ik heb je toch ook opgehaald?”

“Maar nu loop ik liever.”

“Is er dan iets?”

“Nee, ik ben gewoon moe.”

“Dat is een reden te meer dat ik je thuisbreng.”

Daar was weinig tegenin te brengen, en daarom stapte Julia in de auto. Maar ze kon maar moeilijk haar gedachten erbij houden. Roos had het over joggen en trainingen en dat ze heus wel slanker kon worden als ze maar veel bewoog en goed op haar eten lette, maar het enige waar Julia aan kon denken was aan Jan en de vreemde vrouw.

Ze was blij toen Roos voor haar huis stopte. “Dank je wel,” zei ze.

“Ik zie je dan wel weer!” zei Roos.

Julia knikte, hoewel ze niet goed wist waar of wanneer ze Roos dan weer zou zien. Ze had nu andere dingen om aan te denken.

Toen ze eenmaal thuis was, en het licht aangedaan had, koesterde ze de warme schil die haar huis

vormde. Het stond dicht bij het centrum, vlak bij de winkelstraat, en het was een appartement op de eerste verdieping. Het was niet zo heel groot; een huiskamer, een slaapkamer, een keuken en een kleine badkamer. Het was voor haar echter groot genoeg. Er zat een balkon bij die vol stond met planten.

Ze had het kunnen kopen met hulp van haar ouders; die hadden borg gestaan en die hadden haar ook een deel van het geld gegeven.

Haar ouders woonden in het dichtstbijzijnde stadje, in een nieuwbouwwijk. Toen ze klaar was met haar opleiding en hier een baan kon krijgen als doktersassistente, was iedereen het erover eens geweest dat het het beste zou zijn als ze hier een huis zou kopen. Een huis was immers een investering en dat was beter dan een spaarrekening. Maar dat was een paar jaar terug en nu was sowieso alles beter dan een spaarrekening. Nog even en je zou moeten toeleggen op je spaarrekening omdat de spaarrente steeds lager werd maar je er wel belasting over moest betalen en die waarde in jaren niet was aangepast.

In ieder geval woonde ze erg prettig, en na het joggen verlangde ze naar een douche. Maar misschien hoopte ze ook door het douchen de nare smaak van zich af te kunnen spoelen die ze had sinds ze Jan en de vreemde vrouw had gezien. Had ze misschien naar Jan toe moeten gaan? Maar als Jan echt vreemdging, dan was het toch zeker niet aan haar om dat te melden? Ze kwam er niet uit.

Na het douchen kroop ze op de bank voor de televisie en keek naar een film voor ze naar bed ging.

3.

De volgende dag was ze te laat op haar werk.

“Wat is er met jou aan de hand?” vroeg Vera, nog voor ze haar gedag had gezegd.

“Goedemorgen. En er is niets aan de hand. Ik heb me verslapen.” Julia liep naar de kapstok en trok haar jas uit.

“Ook goedemiddag dan! Ik krijg allemaal telefoontjes en ik moet de recepten doen en...”

“Het spijt me.”

“Het is niets voor jou om je te verslapen,” zei Vera. “Ik kan me niet herinneren dat je je ooit verslapen hebt. Word je ziek?”

“Niet voor zover ik weet.” Julia hing haar jas op en liep naar haar werkplek toe en ging zitten. Haar tas zette ze onder het bureau.

“Maar...” begon Vera, maar dan ging de telefoon.

“Die mag jij nemen!” onderbrak Vera zichzelf.

Julia nam de telefoon op, en daarna sprak ze niet meer over andere dingen met Vera. Waar Julia blij om was, want ze had het idee dat ze Vera niet

recht aan kon kijken. Wat natuurlijk onzin was, want zij had toch niets misdaan?

De dag ging gelukkig snel voorbij en Julia voelde zich opgelucht toen ze het pand kon verlaten en ze Vera gedag kon zeggen.

Raar eigenlijk, dacht ze toen ze de straat uitliep. Ik heb niets misdaan maar toch voelt het zo. Zou Jan daar iedere dag met die vreemde vrouw lopen? Eigenlijk moet ik dat eens nagaan. Zometeen heb ik me vergist. En dan kan ik helemaal niets zeggen. Dan hoef ik helemaal niets te zeggen! Misschien kan ik wat dichterbij komen zodat ik kan zien wie het is. Dan hoef ik me helemaal geen zorgen meer te maken. Misschien is het wel zijn zus of een ander familielid.

4.

Die avond belde Tijmen.

“Wat doe je?” vroeg hij.

“Ik keek tv.”

“Wat dan?”

“Een of andere film.”

“Een romantische film?”

Ze lachte.

Hij vroeg: “Zou je het leuk vinden om naar de film te gaan? In de stad draaien er diverse. Wat dacht je van vrijdag?”

“Vrijdag is prima.”

“Mooi! Dan kom ik je ophalen.”

Ze knikte, zei dan: “Dat is goed.”

“Ik hoorde van Roos dat het joggen nog niet zo goed ging?” Zijn stem klonk plagend, maar ondanks dat irriteerde het haar, want waarom moest Roos zeggen dat het niet goed ging?

“Ik kreeg kramp in mijn zij,” loog ze.

“Je moet ook niet meteen zo hard rennen!”

“Ik rende niet hard, dat deed Roos.”

“Waarom kom je dan niet met mij sporten?” vroeg hij.

“Wat doe je dan voor sport? Daar heb je me helemaal niets van verteld.”

“Ik kan je niet alles vertellen in een paar afspraakjes! Maar in ieder geval: ik doe aan badminton.”

“Wat leuk!”

“Vind je dat leuk? Daar ben ik blij om. Sommigen vinden het nogal stom, of ze vinden het een sport voor meisjes. Maar het is een Olympische sport, dus dat wil wel wat zeggen. En je moet er een goede techniek voor hebben, want anders wordt het niets. Ik wil nogal eens de shuttle met mijn lichaam aanraken, en dat mag natuurlijk niet, maar soms gaat het gewoon niet. Ik moet nog veel oefenen! Maar waarom kom je anders niet eens voor een proefles bij mij op de club? Iedere zondag ga ik erheen. Wil je deze zondag?”

“Dat weet ik nog niet.”

“Doe je iets anders zondag?”

“Ik zou met Roos gaan joggen,” zei ze.

“Ik had anders van Roos begrepen dat je het niet zo leuk vond. Jullie hadden geen vervolgspraak gemaakt.

“Ik ging ervanuit dat we gewoon zouden gaan.”

“O.” Hij klonk teleurgesteld.

Zij was ook teleurgesteld. Dat hij aan badminton deed vond ze heel erg leuk! En ze zou wat graag zondag voor een proefles naar zijn club zijn gegaan! Dat leek haar veel leuker dan dat stomme joggen. Maar als ze naar zijn club toe ging, dan kon ze niet zien of Jan weer in het wandelgebied was met die vreemde vrouw. Ze zou natuurlijk er gewoon alleen heen kunnen gaan, maar omdat ze er nog nooit was geweest als ze alleen was, zou dat natuurlijk raar overkomen. Stel dat Jan haar alleen zou zien en hij zou haar herkennen en aanspreken, wat zou ze dan moeten zeggen? Ze kende Jan goed omdat ze zo goed met Vera overweg kon. Jan had haar vaak genoeg gezien om haar goed te kennen en ook om haar te herkennen, zelfs van grote afstand. Als ze daar alleen zou lopen, dan zou ze niet weten wat ze zou moeten zeggen. Maar als ze samen met Roos zou zijn, dan zou ze kunnen zeggen dat ze aan het joggen waren. En dat was dan niet gelogen! Hij zei: “Ik zal tegen Roos zeggen dat ze het dan verkeerd begrepen had. Zie ik je dan vrijdag?” Ze fleurde op. Ja, daar keek ze naar uit!

5.

De week ging snel voorbij. Het rare gevoel dat ze maandag had gehad toen ze Vera had gezien nadat ze Jan en de vreemde vrouw had gezien, was gelukkig weggezakt zodat ze weer normaal tegen Vera kon doen. Het zou toch ook te gek zijn geweest dat ze daardoor niet normaal tegen Vera zou kunnen doen!

Toen het eenmaal vrijdag was, kon ze niet wachten tot het het einde van de werkdag zou zijn. Ze had Vera nog niet verteld over haar afspraakje, maar toen Vera vroeg wat ze ging doen die avond, kon ze niet anders dan zeggen: “Ik ga met Tijmen naar de film in de stad.”

“Dat is leuk,” zei Vera. “En gaat zijn zuster mee?”

Daar was Julia bang voor geweest, voor zo’n soort opmerking. Gelukkig had Vera niet gevraagd wat ze het afgelopen weekend had gedaan. Ze had haar dus niet verteld over Roos en het joggen.

“Nee, die gaat niet mee. Denk je dat die overal bij is?”

“Het kon toch? Omdat jullie de vorige keer ook met z’n drieën een afspraakje hadden.”

“Dat was een etentje bij hen thuis. Dat noem ik geen afspraakje.”

“Het is wel leuk dat jullie nu eens samen uit kunnen. Vindt zijn zus dat wel goed?”

Julia fronste haar wenkbrauwen. “Heb je een hekel aan Roos?”

“Ik ken Roos niet eens, dus ik kan geen hekel aan haar hebben.”

“Nou dan!”

“Och, zo bedoelde ik het toch niet? Ik wil gewoon dat jij een leuke avond hebt, zonder zijn zus erbij.”

“Dat zal vast wel lukken,” zei Julia, toch nog wat gepikeerd.

Maar toen eenmaal de werkdag erop zat en ze wegging, zei Vera: “Veel plezier! En ik hoop dat z’n zuster jaloers wordt als ze hoort hoe leuk jullie het hadden!”

Daar moest Julia om lachen. Ze wist ook wel dat Vera het niet slecht bedoelde.

Maar toen Julia eenmaal thuis was, ging de telefoon. Ze nam op. Het was Tijmen. Hij klonk nogal dof.

“Julia?”

“Ja?”

“Met Tijmen. Het spijt me heel erg maar ik kan niet komen. Ik ben ziek geworden.”

“Wat naar. Wat heb je?”

“Ik denk de griep of zo. Hoofdpijn, overgeven. Misschien buikgriep?”

“Zo klinkt het wel.”

“Wat moet ik doen?”

“Ik ben geen arts, hoor. Ik ben alleen maar de assistente.”

“Maar jij weet er toch wel wat vanaf?”

“Als het een gewone griep is, dan moet je gewoon uitzieken. Maar als je het niet vertrouwt, dan bel je de dokter toch?”

“Het zal wel meevallen. Ik voel me niet vreselijk ziek. Red je het wel vanavond?”

“Het zal wel moeten, zo zonder jou. Of zal ik naar je toekomen zodat ik sinaasappels kan uitpersen?”

“Nee, doe maar niet want zometeen word jij ook ziek. En Roos is hier toch om te persen. Maar bedankt voor het aanbod. Ik wilde wel dat je hier was!”

“Ik wilde ook wel dat ik bij je was.” Ze zuchtte,

zei dan: “Veel sterkte en beterschap!”

Ze hingen op en Julia liet zich achterover vallen op de bank. Dat was balen. Had ze zich net zo verheugd op hun afspraakje en dan ging het niet door! Wat moest ze nu doen?

Ze belde haar vriendin Louise, maar die was niet thuis. Ook andere vriendinnen waren er niet. Nee, die waren natuurlijk allemaal al uit! Wat zou ze doen? Ze had geen zin om alleen thuis te blijven op vrijdagavond. Ze kon net zo goed naar de dancing in de stad gaan. Daar zaten toch al haar vriendinnen. Daar had ze zelf ook iedere vrijdag gezeten voor ze Tijmen had leren kennen.

Ze stond op, douchte, trok uitgaanskleding aan, föhnde haar haar, maakte zich op en bekeek zich in de spiegel. Als Tijmen wist hoe ze er uit zou zien, zou hij nog eens extra hebben gebaald dat hij ziek was!

Ze grinnikte en verliet haar woning. Even later zat ze op de bus, richting dancing. Bij iedere halte stapten er jongelui in die ook naar de dancing gingen, maar ze kende er niemand van. Wel van gezicht, maar verder niet. Maar toen ze halverwege de stad waren, stapte Louise in.

Louise zag haar al meteen omdat ze haar beide armen opstak om te zwaaien.

Louise riep al van verre: “Zo, jij bent blij me te zien!” Ze ging naast Julia zitten en zei: “Ik heb je nog gebeld, maar je was er niet.”

Julia pakte haar mobieltje en keek ernaar, maar Louise zei: “Nee, op je vaste telefoon.”

“Waarom daar?”

“Omdat je mobieltje toch nooit aanstaat.”

Julia keek er nog eens naar.

Louise nam het ding over, klapte het open en zei: “Zie? Batterij is leeg.” Ze klapte het dicht en gaf het aan Julia en zei: “Je moet hem ook opladen.”

“Ik ben daar niet zo goed in.”

“Dat blijkt. Waar ga je heen? Naar de dancing?”

Julia knikte.

“Daar ga ik ook heen. Laura en Daphne komen ook.”

Laura en Daphne waren hun vriendinnen.

Op de middelbare school waren ze een vriendinnengroep geweest en ook nadat ze ieder een eigen kant op waren gegaan met opleidingen en werk zagen ze elkaar nog regelmatig. Tot voor kort, voor ze Tijmen had leren kennen, hadden

ze elkaar ook altijd op vrijdagavond in de dancing gezien.

“Het wordt weer net zoals vroeger!” zei Louise.

“Leuk! Of zie je Tijmen nog steeds?”

Julia knikte. “We hadden afgesproken naar de film te gaan, maar hij is ziek geworden.”

“Ik zou moeten zeggen dat dat me spijt, maar eigenlijk ben ik er wel blij om! Tenzij het iets ernstigs is?”

“Nee, het is de griep.”

“Gelukkig. Ik bedoel: niets ernstigs dus. Eigenlijk moet je op vrijdag niet met hem afspreken. Want anders zien wij je nooit meer!”

“We kunnen toch ook op een andere dag iets afspreken?”

“Wanneer dan? En dat hebben we toch geprobeerd?”

Dat was waar. Maar Julia kon steeds niet. Ze had vaak een afspraakje met Tijmen. Door de week ging sowieso niemand uit, en in het weekend was ze vaak te moe om uit te gaan; dan wilde ze juist bijkomen van een drukke werkweek.

Louise zei: “Misschien moeten we dan maar op zondag afspreken. Na de kerk.”

“En vinden je ouders dat goed?”

“Zolang ik maar naar de kerk ga, vinden ze het best dat ik daarna wat anders doe. We kunnen aanstaande zondag wel afspreken. Dan gaan we een eind wandelen, net zoals we vroeger deden.”

Julia glimlachte bij die herinnering. Ze hadden, ook al zagen ze elkaar de hele week op school, heel vaak op zondag afgesproken om na de kerk te gaan wandelen. Niet in het wandelgebied maar in het bos dat dicht bij de dijk lag. In de lente plukten ze dan bosbloempjes en in de herfst zochten ze mooie bladeren. Er waren bankjes waar ze op zaten te kletsen, soms wel urenlang. In de zomer was dat prima te doen maar in de winter was het te koud en daarom bleven ze dan maar lopen. Soms ook namen ze een slee mee waar ze dan op gingen zitten.

En toen was er een meisje aangerand in het bos. Ze zeiden dat het een asielzoeker was geweest die in het nabijgelegen asielzoekerscentrum verbleef. Het meisje dat aangerand was, hield vol dat het een blanke jongen was geweest met blond haar, maar velen geloofden haar niet. Ze zou door de schrik wel niet goed hebben gezien

hoe hij eruitzag. In het asielzoekerscentrum zaten mensen van allerlei komaf, maar geen mensen met een blanke huid en blond haar. De mensen konden ook niet geloven dat het iemand geweest kon zijn die hier was geboren en getogen. Het moest wel een buitenlander geweest zijn.

Maar hoe het ook zat en wie het ook geweest was, daarna waren ze niet meer in het bos geweest.

Hun ouders wilden het niet meer hebben maar zichzelf voelden zich ook niet meer prettig in het bos. Je wist tenslotte maar nooit wie er achter een boom of een paar struiken stond. Wat dat betreft was het wandelgebied beter want dat was open terrein, maar daar hadden ze nooit gewandeld omdat ze toen de leeftijd kregen dat ze de dancing en de jongens leuker vonden.

“Kom,” zei Louise, “we zijn er.”

Ze stapten uit en liepen naar de dancing toe. De straat waar de dancing lag, had nog een aantal uitgaansgelegenheden maar de dancing was de enige plek waar je kon dansen.

Laura en Daphne waren heel erg blij Julia opeens weer te zien, en ze zochten een hoekje op om te kletsen. Laura en Daphne haalden drankjes. Er

waren een paar jongens geïnteresseerd in hen maar ze werden niet goed genoeg bevonden – en Julia vond Tijmen sowieso veel leuker.

Toen ze op het plekje zaten waar ze eigenlijk altijd zaten, een eindje van de dansvloer af, zei Laura:

“Ik vind het zo leuk dat je er bent, Julia!”

De anderen vielen haar bij.

“Ik ook,” zei Julia.

“Dat moeten we weer vaker doen! Of iets anders doen met z’n vieren.”

“Dat zei ik ook al,” zei Louise. “Desnoods op zaterdag of anders op zondag na de kerk.”

“We kunnen weer gaan wandelen,” zei Daphne.

“Net zoals vroeger.”

“Dat is wel heel lang geleden,” zei Louise, “dat we in het bos wandelden.”

“Daarna gingen we vaak de stad in op zaterdag.”

“Dat kunnen we dan toch ook doen?”

Ze gingen erover door, maar Julia’s aandacht werd opeens getrokken door een vrouw die net was binnengekomen en die nu aan de bar stond. Lag het aan haar of leek het wel de vrouw te zijn waar ze Jan mee gezien had?

De vrouw had blond, middellang haar dat los

hing. Ze droeg een bruine jas en een spijkerbroek met laarzen. Blijkbaar vroeg ze om iets anders dan een drankje aan de barman, want die maakte een gebaar dat ze moest wachten en liep toen weg. De vrouw keek even rond en Julia zag haar gezicht. Was het de vrouw of niet? Julia wist het niet zeker.

Even later kwam de barman terug. Hij schudde zijn hoofd. Daarna ging de vrouw weg.

De rest van de avond was het erg gezellig met haar vriendinnen, maar toch bleef Julia aan de vrouw denken.